

живота и борби. Зато се у британској влади разликује неколико категорија министара, у зависности од тога да ли су изабрани или именовани и какав положај имају у њој. Тако се прво издвајају старији министри (државни секретари и државни министри), млађи министри (парламентарни секретари, парламентарни подсекретари, финансијски секретари) даље, управни функционери круне и на крају владини бичеви. Дакле, у Великој Британији има много владиних чланова и функционера међу којима се разликују они који врше политичке послове. То би били политички шефови извршне власти, за разлику од оних других-стручних шефова. Ови политички шефови владе су одговорни парламенту, по његовој су вољи и уживају његово поверење, с тим да само најистакнутији од њих (они који воде најважније ресоре) улазе у Кабинет па се тако разликују Влада и Кабинет. Тако се догађа да члан Владе није и члан Кабинета који је у ствари реално политичко тело које води политику земље и доноси најважније одлуке. И британска, а и ове друге европске (француска, италијанска и др) владе су парламентарне владе, што значи да произилазе из парламента и образују се од представника политичке већине у парламенту, или још тачније, од представника оне политичке партије или партија које су победиле на парламентарним изборима и освојиле већину посланичких места у парламенту. У земљама са двостраначким парламентарним системом, каква је рецимо Велика Британија, парламентарну већину која образује владу има једна, победничка партија и то би била једностраначка влада, док у земљама и системима са више странака парламентарну већину по правилу не стиче ни једна партија, него се између њих ствара савез или коалиција па се тако образује коалициона влада као израз те страначке коалиције која обезбеђује већину у парламенту. Поред једностраначких и коалиционих влада које се ослањају на већину у парламенту, у пракси се срећу и тзв. мањинске владе које образују мањинске странке у парламенту и које се одржавају захваљујући подршци других већих странака мада је то апсурдна парламентарна ситуација која изискује распуштање парламента и расписивање парламентарних избора.

Посебан облик парламентарне владе је и тзв. концентрациона влада која се образује од представника свих парламентарних странака, и то углавном у ванредним ситуацијама, када се очекује да се заједничким напором водећих политичких снага (које су заступљене у парламенту) превлада таква ситуација или опасност по земљу. Наспрам ових политичких влада